

“Μόνη παρηγοριά ο Σταυρός του Κυρίου”

/ [Γνώμες](#)

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Η ενασχόληση με την προσωπική δυσκολία ή αναπηρία μας, που στην εκκλησιαστική ορολογία ονομάζεται σταυρός, μπορεί να προκαλέσει εσωτερικό παράπονο, καρδιακό πόνο, καθώς θα συνειδητοποιούμε την αδυναμία να τον υπερβούμε.

Αυτό το «γιατί;» γίνεται «δίστομη ρομφαία» που το ξέσπασμα σε κλάμα ανακουφίζει την πληγή της πραγματικότητας. Τότε, μόνη παρηγοριά μένει ο Σταυρός του Κυρίου, καθώς γνωρίζουμε από το Ευαγγέλιο πως κι Εκείνος πόνεσε, έκλαψε, παραπονέθηκε. Δεν είναι ο δικός μας Θεός ξένος από τις δικές μας δυσκολίες. Δεν είναι απαθής κι απόμακρος από τη ζωή μας. Γνωρίζει τι σημαίνει να σηκώνεις μόνος το σταυρό, χωρίς συμπαράσταση από ανθρώπους – ακόμα κι από αυτούς που αγάπησες, που πόνεσες.

Τότε, νιώθεις πως ο Εσταυρωμένος Χριστός συμπορεύεται, κι ας κρύβεται... Τότε, το «γιατί;» δεν είναι παράπονο, δεν είναι αντίδραση. Είναι η απορία «τι ακολουθεί το σταυρό; Τι να σημαίνει η παραχώρησή του αυτή; Πού καταλήγει η άρση του σταυρού; Γιατί το επιτρέπει;»

Για να κατανοήσεις τον πονεμένο θα πρέπει να πονέσεις. Κι ό,τι του πεις θα πρέπει να' ναι από την πείρα σου, αλλιώς κατακρεουργείς την καρδιά του και τον θανατώνεις. Και μαζί του πεθαίνεις και συ, αφού απουσιάζει η αγάπη που ζωογονεί.

Γνωρίζουμε πως ο πόνος δεν είναι μόνο του σώματος. Αυτός της ψυχής είναι δυνατότερος, αφού μπορεί και να κρύβεται και να στερεί έτσι τη δυνατότητα της συμπόρευσης. Κι ακόμα γνωρίζουμε πως ο ψυχικός πόνος έχει αυξηθεί στους σύγχρονους ανθρώπους.

Ως χριστιανοί καλύτερα να συμπαραστεκόμαστε αντί να κρίνουμε. Ας δώσουμε στον πονεμένο τον ώμο μας να ακουμπήσει, αντί να του δώσουμε κλωτσιά να σωριαστεί κάτω με τα λόγια ή την απόμακρη σιωπή. Τότε, μπορούμε να φέρουμε το όνομά Του.

Αλλά κι ως τέκνα του Ουράνιου Πατέρα, που σηκώνουμε, καθώς ο Υιός Του, το δικό μας σταυρό, ας μην είμαστε μίζεροι γιατί, τάχα, μας συνέβηκε εμάς και δεν θα' πρεπε, αλλά να τον σηκώνουμε με λεβεντιά καθώς πρέπει σε παιδιά του παντοδύναμου Πατέρα, που ετοιμάζει «χαρά δια του σταυρού». Γιατί ο σταυρός έχει λόγο σωτήριο, που οδηγεί στην προσωπική ανάσταση. Η όποια δυσκολία ετοιμάζει την όντως ανάπαυση που χαρίζεται σ' αυτούς που ο Κύριος αγαπά και παιδαγωγεί ως γνήσια τέκνα Του.

Να γιατί με τέτοιο Πατέρα δεν ταιριάζει να απελπιζόμαστε, δεν χρειάζεται να παραπονιόμαστε, αλλά μ' εμπιστοσύνη σ' Αυτόν ας σηκώνουμε το σταυρό μας με χαρά και λεβεντιά, μέχρι την ώρα που θα συναντηθούμε μαζί Του και θα μας αποκαλύψει το λόγο της δυσκολίας, της αναπηρίας μας, του κρυφού σταυρού μας για να Του πούμε το μεγάλο «ευχαριστώ» μας.